

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

D. Ioannis Ivsti Lanspergii Carthvsiani, Natione Bavari, Opvscvla Spiritvalia

ab ipso Autore partim Latinè, partim Germanicè euulgata

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1630

Proximus quisque vt̄ sit casto amore prosequendus: alios temerè iudicare
quàm animæ noxium: delinquentes item, quo animo sint arguendi. Can.
XXXIX.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45857](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45857)

perplexitatibus, aduersitatibusq; oneratum, & quasi à me proiectum, aut obliuioni traditum, nihilominus à me ad cretcuras se non conuertere, nec à me recedere, nec ad mundana redire subsidia, nec sibi consolationes aut reuelationes expectere, sed mihi fidere, me præstolari, & nuda fide ac sola charitate mihi inherere, paratumq; sic manere, quàm diu mihi placet: imò ad hæc & alia quæcunq; pro mea voluntate, & ad gloriam meam se mihi relinquere, se resignare, & me in huiusmodi præfurlis, quo modocunq; etiam potest, vel arido corde laudare.

Mititate patientiaque quantis opus sit in cunctis afflictionibus: voluntas item nostra vt in omnibus fiat, quid curandum præcipue.

CANON XXVIII.

Satis iam intelligis ô sponsa, quàm te oporteat esse patientem, quàmq; in patientia mitem, hoc est, cum æquanimitate, pace ac tranquillitate cordis omnia tolerantem (neque enim aliud est mititas, quàm in vera patientia est tranquillitas) vt nihil te etiam contristare, nihil perturbare queat, quicquid extra me tibi acciderit, siue in tempore id fuerit, siue in æternitate, hoc solo dempto, quod à gratia & charitate mea non velis esse exclusa, nec voluntate à me auersa. Hoc enim nõ est negligendum, sed summopere curandum vt charitate mihi semper coniuncta maneat. Deinde quocunq; loco, quacunque pœna aut consolatione tenearis (si hoc ipsum ad gloriam meam & præcipuum beneplacitum meum sit) in hoc gaudeas, quod meæ subiecta sis voluntati, parata iuxta voluntatem meam & consolari & tribulari. Sic constitutam nihil ab extra adueniens potest te contristare. Nihil enim tuæ voluntati eueniet contrarium, dum mea, semper est tua voluntas, nec aliud habes, atque meum velle, ided semper (quod dixi) fiet voluntas tua in omnibus. In hoc enim tibi summopere est gaudendum, quod mea in te perficitur voluntas. Ided in interiori homine tota tunc es in pace constituta, quamuis in homine exteriori præfura sit & desolatio: quàm tamen in pace recipis, quia aliud non vis, quam ego volo. Hoc modo filia esto tranquilla, prouidens, quo furor in te omnis, omnisq; quarimonia penitus extingatur, & vis ipsa in te irascibilis in quodam silentio immobilizetur: concupiscibilis verò circa virtutes stabilita in me eleuetur. Porro rationali his congaudente, & conscientia pace ipsa ac serenitate sua perfruente, anima tota tranquillizetur.

Proximus quisque vti sit casto amore prosequendus: alios temere iudicare quam animæ noxium: delinquentes item quo animo sint arguendi.

CANON XXIX.

Ad omnem proximum filia cor habeas compassione & casta dilectione plenum. Castam voco dilectionem, quæ cor non inquinat concupiscentia carnali, nec sociali occupat familiaritate, nec inordinata affectione commulatur, nec distractione inquietat cogitationum, nec desideriorum turbat importunitate, nec similitudinum ac phantasiarum multiplicat imaginatione: sed citra

Mititas vera
quæ sit.

Homini re-
signato
quid præci-
pue curan-
dum.

Voluntas
hominis vt
in omnibus
fieri possit.

Dilectio ca-
sta quæ sit.

§§§

electio-

electionem personarum, citra distinctionem sexus, omnem hominem in me amplectitur nudæ charitatis effluxione. Itaque plena pio favore, plena charitate congaudens omnium saluti & profectui: atque rursus singulorum necessitatibus, tota scatens compassione cōdoles, benignitate, affabilitate, misericordia & pietate affluens & effluens ad vniuersos, vt ad consolandum, ad feruendum, ad supportandum, & ad subueniendum prona semper ferueas quibuscunq; potes modis, idq; hilari corde omnium infirmitates tum corporales, tum spirituales tuas existimant, & erga quoscunq; pijsimæ matris affectum in te transformans. Quapropter studeas excusare omnes, & promouere oratione, beneficijs, & obsequijs. Porro, in quibus beneficij aliud non potes conferre, saltem vultu benigno, dulci alloquio, & signo, eorum studeas tristitiam delinire. Caue maximè quempiam iudicare aut spernere, quia vehementissimè id animæ tuæ nocet, & mihi displicet, quin potius & suspitiones malas fortiter exclude. Excusa omnes, etiam qui labuntur. Cùm peccantem vides, dic, quod ad emendationem maiorem à me permissus sit tibi, quod ignorantia aut errore deceptus bonam habuerit intentionem, quod nimis validè concessa tentationi eius infirmitas succubuerit. Dic & verè ex animo dic, q̄ multo grauius cecidisses tu, si te hæc tentatio apprehendisset. Diuerso oculo tua & proximi opera debes intueri. Nam tuæ se uero oculo debes trutinare magnificiendo defectus, & virtutes paruipendendo. Contra verò proximi defectus debes parui æstimare, magnipendere verò virtutes. Quapropter semper caue loqui & audire mala de alijs. Nunquam quando iram sentis (si corripiendus sit) proximum arguas. Quid enim prodest, si tu illum sanas & te vulneras? Aut quid confert hæc medicina, si vnum vulnus sanare conaris, & decens interea infligis alia? Expecta tempus correctionis, quando & tu tranquilla sis, & ipse fructum correctionis recipere possit. Corripe eum in spiritu lenitatis & dulcedinis, magis orando, cohortando, quam durè tractando: orans interim gemitibus me, vt correptio in eo salutem operetur. Caue ne dissensionis, dissidij, rixæ, odijve causa sis: sed ad pacem vbique loquere, memor quod dixerim: *Beati pacifici quoniam filij Dei vocantur.* Si quis te offenderit, si odio te persequitur, pro malis beneficia, pro duro & liuido vultu, dulcem & ferenum, pro asperis & contumeliosis verbis, mansueta & lenia redde. Hoc modo facilius ad sui cognitionem illum reduces. Ex omnibus laboribus, miserijs, paupertate, contemptu & doloribus, quæ vides in hominibus, collige labores, afflictiones, contemptum penas, ac reliqua dura & aspera, quæ pro te ego sustinui, vt in quouis homine me contempleris, me sentias, me diligas, mihi compatiaris, & in me transformeris.

Puritati internæ quantoperè studendum: cogitationes cuiusmodi sole sint fouendæ: mens item qui ingiter in Deum subleuanda.

CANON XXX.

Cogitatio-
ac solæ
quam
sunt fouendæ.

STUDE puritati cordis, vt abstracta nulli inhæreas delectationi, imò nullâ quaras, nullam recipias delectationē, ex desiderio delectationis nulli acquiescas. Cogitationes quoq; non solū illicitas, sed ociosas omnes ac inutiles proscinde, nulli scienter in te dans locum. Propositum tuū sit nihil cogitare, nisi aut me, aut propter me. Similitudines & formas rerum, quantum potes, intra te non recipiam.